

Sygn. akt II Ka 537/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 grudnia 2016r.

Sąd Okręgowy w Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący SSO Jerzy Kozaczuk

Protokolant st. sekr. sąd. Anna Sieczkiewicz

po rozpoznaniu w dniu 7 grudnia 2016 roku

sprawy P. L.

obwinionego z art. 92a kw w zw. z art. 20 PoRD

z powodu, apelacji wniesionej przez obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Garwolinie

z dnia 9 października 2015r., sygn. akt II W 1078/14

zaskarżony wyrok uchyla i postępowanie w stosunku do P. L. na podstawie art. 45§1 kw w zw. z art. 5§1 pkt 4 kpw umarza z powodu przedawnienia karalności wykroczenia; stwierdza, że wydatki postępowania w sprawie ponosi Skarb Państwa.

Sygn. akt II Ka 537/16

UZASADNIENIE

P. L. obwiniony był o to, że:

w dniu 3 kwietnia 2014 r. o godz. 6.54 w miejscowości G. gm. S. woj. (...) na drodze krajowej nr (...) kierując samochodem marki S. (...) nr rej. (...) jechał z prędkością 136,9 km/h gdzie na odcinku dokonanego pomiaru dozwolona prędkość wynosiła 90 km/h przekraczając w ten sposób dozwoloną prędkość o 46 km/h

tj. o wykroczenie z art. 92a kw w zw. z art. 20 PRD.

Sąd Rejonowy w Garwolinie wyrokiem z dnia 9 października 2015 roku obwinionego uznał za winnego tego, że w dn. 03.04.2014r. o godz. 6.54 w miejscowości G. gm. S. woj. (...) na drodze krajowej nr (...) kierując samochodem marki S. (...) nr rej. (...) jechał z prędkością 122 km/h gdzie na odcinku dokonanego pomiaru dozwolona prędkość wynosiła 90 km/h przekraczając w ten sposób dozwoloną prędkość o 32 km/h to jest czynu z art. 92a kw w zw. z art. 20 ust. 1 PRD i za ten czyn na podstawie art. 92a kw w zw. z art. 24§1 i 3 kw wymierzył obwinionemu karę grzywny w kwocie 200 złotych; zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1581 zł tytułem kosztów postępowania w tym 30 zł opłaty.

Apelację od tego wyroku wniósł obwiniony. Wyrokowi zarzucił:

I. na zasadzie art. 438 pkt 2 kpk z 06.06.1997r. (Dz.U. Nr 89, poz. 555 z późn. zm.) w zw. z art. 109§1 kpw – obrazę przepisów postępowania mającą istotny wpływ na treść wydanego orzeczenia a to:

a/ art. 39§1 kpw i art. 42§1 kpw w zw. z art. 193§1 kpk poprzez zaniechanie dopuszczenia dowodów z pisemnej opinii biegłego z zakresu metrologii w celu wypowiedzenia się (po uprzednim dokonaniu oględzin urządzenia), czy według stanu na dzień 3 kwietnia 2014 r. używany przez funkcjonariuszy Komendy Powiatowej Policji w G. przyrząd do pomiaru prędkości pojazdów w ruchu drogowym Videorapid 2a o numerze fabrycznym 053, wyprodukowany przez ZUARD z O., spełniał kryteria jego użycia wymienione w rozporządzeniu ministra gospodarki z 17.02.2014 r. w sprawie wymagań, którym powinny odpowiadać przyrządy do pomiaru prędkości pojazdów w ruchu drogowym oraz szczególnego zakresu badań i sprawdzeń wykonanych podczas prawnej kontroli metrologicznej tych przyrządów pomiarowych (Dz.U. z 6.03.2014r. poz. 281), w szczególności wymagań określonych w §8 i §9 w zw. z §5 rozporządzenia pomimo złożenia takiego wniosku przez obwinionego,

b/ art. 7 kpk poprzez nieuznanie za wiarygodne wyjaśnień obwinionego, pomimo, iż są one spójne i konsekwentne w całym toku postępowania i jednoczesne oparcie rozstrzygnięcia orzeczenia na zeznaniach świadków – funkcjonariuszy policji podczas, gdy mało prawdopodobne jest, iż zapamiętali przebieg zatrzymania w sposób pozwalający im go odtworzyć;

II. na zasadzie art. 438 pkt 3 kpk w zw. z art. 109§2 kpw – błąd w ustaleniach stanu faktycznego przyjętego za podstawę zaskarżonego orzeczenia mający wpływ na treść wydanego wyroku, tj. przez bezpodstawne przyjęcie przez Sąd, że użyty przez funkcjonariuszy w dacie objętej zarzutem wniosku o ukaranie przyrząd do pomiaru prędkości pojazdów w ruchu drogowym spełniał w całości wymagania nałożone przez przepisy szczególne, tym bardziej, iż świadek T. K. nie był zorientowany w jaki sposób działa wideo rejestrator, którego używał, co skutkowało przyjęciem, że obwiniony mógł poruszać się z prędkością 122 km/h, podczas gdy materiał dowodowy zebrany w postępowaniu nie pozwalał na poczynienie powyższych ustaleń, a więc nie mógł prowadzić co rzetelnej oceny działania urządzenia wideo rejestrującego zgodnie z cytowanym wyżej rozporządzeniem.

Na zasadzie art. 427§3 kpk w zw. z art. 106 kpk wniósł o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego metrologa na okoliczność prawidłowości sporządzonego pomiaru urządzeniem Videorapid 2a w dniu 3 kwietnia 2014 roku w miejscowości G..

W związku z powyższymi zarzutami na podstawie art. 437§1 kpk w zw. z art. 109§2 kpw wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w całości i orzeczenie co do istoty sprawy poprzez uniewinnienie, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania lub uchylenie zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania.

Na podstawie art. 118§2 kpw wniósł o zasądzenie na rzecz obwinionego od Skarbu Państwa kosztów postępowania przed sądem II instancji.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Zgodnie z dyspozycją art. 45§1 kw karalność wykroczenia ustaje, jeżeli od daty jego popełnienia upłynął rok. W przypadku zaś wszczęcia postępowania karalność ustaje z upływem dwóch lat od popełnienia czynu.

Czyn zarzucony obwinionemu został popełniony w dniu 3 kwietnia 2014 roku. W tej sytuacji termin przedawnienia karalności wykroczenia upłynął z dniem 3 kwietnia 2016 roku.

Z uwagi na to, iż w momencie orzekania przez Sąd odwoławczy nastąpiło przedawnienie karalności wykroczenia zarzuconego obwinionemu, zaskarżony wyrok należało uchylić i postępowanie w sprawie umorzyć.

Orzeczenie o kosztach uzasadnia przepis art. 118§2 kpw.

Z tych wszystkich względów orzeczono, jak wyżej.